Увек може горе

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 19 септембар 2012 11:28

Већ сам на овом месту помињао недоумицу да ли нам Немачка све ово око Косова ради по својој вољи, или само реализује налог преоокеанског „Великог Брата“. Јесте да нам, у крајњој линији, изађе на исто, али би, ипак, било лепо знати. Но, у сваком случају, још једном се показало колико је јалов и бесперспективан сваки покушај играња на неслогу западних савезника. Не зато што између, на пример, Берлина, Париза и Вашингтона нема размирица и сукобљених интереса (напротив, има их и те како), већ зато што су они исувише преплетени, а ми, опет – са и без Косова – сувише ситни да би велики играчи због нас улазили у отворену конфронтацију.

То, међутим, не значи да морамо да престанемо да бринемо о сопственим интересима, или да треба да прихватамо (не)дипломатске шамаре какав је овај последњи у низу, од стране немачке парламентарне делегације. Замислите на тренутак да нека српска делегација (или, свеједно, руска, немачка, америчка) усред Анкаре држи конференцију за штампу и позива домаћине да се „храбрије“ суоче са реалношћу независног Курдистана!? Или да српски парламентарци у Сарајеву домаћинима изложе план за имплементацију независности Републике Српске.

Очигледно да је Тамо-Где-Треба закључено да је жаба већ довољно скувана, то јест, да је српска јавност већ толико огуглала, а нова власт и опозиција већ толико „бриселизоване“ да, ма шта нам рекли или учинили, неће бити већег потреса и узбуђења. И тако је и било. Медији су се бавили најавама нових хапшења, променом власти у Новом Саду и сукобима у Демократској странци. Председник је сводио рачун своје посете Путину, премијер је у Сарајеву певао севдалинке, а његов „први потпредседник“ још био под утиском црвеног тепиха и почасног строја са којим су га дан-два раније у Берлину дочекали немачки домаћини. У први мах, реакције са српске стране није било – а када је коначно уследила испоставило се да би било боље да је тако и остало, то јест, да је уопште није ни било.

Немци су нам донели и превод својих услова, да се не мучимо, а и да после не би било неспоразума око тумачења. А добро обавештени извори тврде да постоји и прецизна

разрада и распоред по месецима шта се и у ком року од нас по питању Косова очекује – и, наводно, већ мало каснимо са реализацијом. (А добро је познато колико Немци цене уредност и тачност.)

Шалу на страну, без обзира што, је ли, ово није оно време и „ово“ није „она“ Немачка, треба рећи да оно што је својевремено нуђено Кнезу Павлу, а што је тада – пре свега – српска јавност, (ин)дискретно потпомогнута медијском и финансијском логистиком британских обавештајних служби, с гнушањем одбила, било неупоредиво више и повољније. Не тврдим да је оно онда требало прихватити (поготово не ону нечасну клаузулу о Грчкој), али сам сасвим сигуран да је ово што се Србији сада натура далеко горе и апсолутно неприхватљиво и увредљиво, како по форми, тако и садржини. Наравно, за разлику од неких претходних ултиматума, сада нам нико (барем се надам) не прети ратом, већ само пролонгирањем почетка преговора за чланство у ЕУ и, евентуално, недобијањем неких преко потребних кредита – што би ваљда читаву ствар требало да чини релаксиранијом и лакшом за учтиво али одлучно одбијање. Али све ми се чини да тог одбијања овога пута неће бити.

Иако не верујем да им је то била намера, немачки парламентарци су нам заправо учинили услугу. Као и Ангела Меркел приликом последње посете. Као и немачки амбасадор Цобел пре неколико година. Наиме, постоји нада да ћемо, суочени са том бруталном немачком отвореношћу, ваљда коначно престати да се играмо жмурке сами са собом, забијамо главу у песак и настављамо са „Косово и ЕУ“ мантрама. Али то се, без обзира на стално подизање лествице и сурову допуну захтева, за сада не догађа.

Посебно је опасна и заводљива полуистинита тврдња – и зато још малигнија од обичне лажи – која се тенденциозно протура са, наизглед, потпуно различитих делова медијског и политичког спектра о томе како је „Косово дефинитивно изгубљено“ и како су за то криви „они претходни“. Та теза треба да служи као нека врста „вештачког заслађивача“ који би требао да помогне актуелној власти да лакше прогута горку косовску пилулу и по себе политички што безболније одради уступке који се од ње очекују. Зато треба јасно рећи, „борба против корупције“, поготово ако није селективна, јесте сјајна ствар, али њен смисао би ваљда требао бити да државу ојача и учини је спремнијом да се бори свој интегритет, а не да замени или прикрије намеравано одустајање од те борбе?!

Потпуно је у праву председник Николић када каже како „Косово неће бити независно докле год то ми не прихватимо“. Али невоља је што су разне владајуће гарнитуре, својим чињењем и нечињењем, већ подоста урадиле управо на том прихватању. А још је већа

невоља ако би, којим случајем, ова садашња припремала терен и наговештавала спремност да би претходнике у том погледу могла чак „стићи и престићи“. Потпуно је у праву председник Николић када каже какао нам је „неопходан консензус о Косову“. Али би то, ваљда, требало да буде консензус о томе како и којим средствима да се најефикасније боримо за Косово, а не како да га се на најелегантнији начин ратосиљамо?

Увек може бити и горе“ – то је ваљда једини закључак, једина поука и једини „оптимизам“ на који се овде може са поуздањем рачунати. А и како би другачије могло бити у земљи у којој се национална и државна „стратегија“, слично као и контрацепција, своде на један те исти принцип – „неће ваљда“!?